

Cor (91) is de oudste rij-instructeur van Nederland

'IS DIT NOG WEL VERSTANDIG, VRAGEN ZE SOMS'

In Veldhoven geeft Cor van den Wildenberg (91) al zestig jaar rijles. Met kalmte, wijsheid en een hart vol aandacht begeleidt hij zijn leerlingen, alsof hij het verkeer zelf heeft uitgevonden.

Plechtig neemt Cor van den Wildenberg plaats achter het stuur van zijn Kia Picanto. "Zo, ik zet de koeling aan, doe m'n gordel om. Drie keer kijken: is het vrij en kan ik gaan?" Hij spreekt met een gemoedelijke Brabantse tongval:

kalm en trefzeker, met een zachte warmte in zijn dictie. Zijn haar is wit, in zijn ogen ligt de berusting van iemand die het leven kent. Bij een kruising neemt hij gas terug. "Ik mag hier niet doorrijden, maar dien eerst te kijken. Ik pas mijn snelheid aan de omstandigheden

aan. Er is weinig zicht, dus: veilig doen."

PASSIE VOOR VERKEER

Cor geeft al zestig jaar rijles en laat zien hoe dat er in de praktijk uitziet. Hij slaat bedachtzaam linksaf. Het droge, ritmische tikken van de richtingaanwijzer vult de auto. Zijn blik is ernstig in de binnenspiegel, maar inwendig lijkt hij te genieten van dit ritje door Veldhoven. Verkeer is zijn passie; hij vertelt er graag over, spuit de ene na de andere wetenswaardigheid en kent elk laatste nieuwtje. "In de bibliotheek lees ik de 'Staatscourant'. Zo blijf ik op de hoogte."

OUDER, RUSTIGER EN WIJZER

Cor is met zijn 91 jaar de oudste rij-instructeur van Nederland. Van een auto was in zijn jeugd nog helemaal geen sprake. "We waren eenvoudige boerenmensen. Ik groeide op met een petroleumlamp en water uit de put. Het was hard werken. Ik zat bij de Marine, solliciteerde bij de politie, maar besloot uiteindelijk in 1957 als bedrijfsportier bij Philips te gaan werken. Later werd ik daar chef verkeersdienst. Sindsdien geef ik rijles. Toen ik op mijn 56ste via een afvloeiingsregeling kon stoppen, ben ik mijn eigen rijsschool aan huis begonnen." Zijn zoon Jos, dochter Els, vijf kleinkinderen en hun partners, de hele straat, tal van Veldhovenaren; allemaal haalden ze dankzij Cor hun rijbewijs. Vrijwel nergens zit hij liever dan op de passagiersstoel naast een beginnende. Nooit een snauw, nooit een zucht; alleen bedaarde aanwijzingen. In zijn aanwezigheid schuilt iets geruststellends. Leerlingen vallen voor zijn zachtmoedige geduld. "Als je ouder wordt, word je

rustiger en wijzer", verklaart Cor. "Mannen zijn vaak nog lang onvolwassen, figuren die met zichzelf bezig zijn. Maar op een zeker moment verdwijnt je ego naar de achtergrond. Dan hoef je je niet meer te bewijzen. Ik ben inmiddels grootvader, overgrootvader zelfs. Mijn leeftijd helpt me om me in te leven in mijn leerlingen. Ik probeer me voor

'IK WIL DAT MIJN LEERLINGEN BLIJ NAAR HUIS GAAN'

te stellen hoe het is om voor het eerst te rijden, hoe je drie pedalen bedient als je maar twee benen hebt. Nooit van mezelf uitgaan, maar van die ander."

VOOROORDELEN

Hoewel zijn leeftijd voor veel leerlingen juist een pluspunt is, krijgt hij ook weleens te maken met vooroordelen. "Een man van 91 die nog lesgeeft, is dat nou wel verstandig?", vragen ze dan. Daarom doe ik regelmatig een toets bij het CBR en laat ik me vrijwillig testen op dementie bij de huisarts. Gelukkig is alles nog in orde. Mijn instructeurspas is laatst weer met vijf jaar verlengd." Hij geeft vooral les aan jongeren met een 'rugzakje', zoals autisme of somberheid, en aan ouderen die angstig zijn. Hij toont de extra grote binnenspiegel in zijn auto. "Die is voor een mevrouw die gevallen is. Zij kan niet goed meer over haar schouder naar de dode hoek kijken. Deze spiegel helpt haar."

STIEKEM TESTEN

Cor heeft nog twee leerlingen op zondagochtend. Daarnaast geeft hij in het buurthuis eens per week theorieles aan ouderen. En dat is hard nodig, vindt hij. "Veel ouderen kijken niet goed meer. Als ik een test met ze afleg, loop ik soms expres tegen de buitenspiegel. In de auto zeg ik later: 'Wat staat die spiegel raar.' Dan blijkt dat ze het niet eens gemerkt hebben. Zo weet ik: ze kijken niet goed. Soms is dat ook lastig, omdat ze hun hoofd niet goed meer kunnen draaien. Ook daar heb ik trucjes voor: kruin omhoog, kin omlaag, dan lukt het vaak wel."

VRIJWILLIGERSWERK

Tuis aan de eetkamertafel kijkt Cor naar de tikkende wandklok die om het hele uur glashelder tingelt. Hij moet straks een "vrouwtje uit de buurt" wegbrengen. "Dat wil ik in de toekomst vaker gaan doen. Het lesgeven ben ik aan het afbouwen. Als ik volgend jaar februari 92 word, stop ik. Dan wil ik meer vrijwilligerswerk gaan doen. Dat geeft voldoening." Vier jaar geleden overleed zijn vrouw Riet, met wie hij samen was sinds zijn achttiende. "Een gemis. Ik had graag gewild dat ze onze pasgeboren achterkleindochter nog had meegemaakt. Vroeger maakten we elke woensdag een ritje naar de Linge of Park Meerland. Dan reden we om de beurt. En als we met de caravan naar Italië gingen, wisselden we om de twee uur." Hij glimlacht. "En nee hoor, ik had geen commentaar op hoe ze reed. Daar maak je mensen onzeker mee, dat moet je nooit doen. Dat geldt ook voor mijn leerlingen. Ik wil dat ze tevreden en blij weer naar huis gaan." ■